

som vi kunne. Jeg kan, som sagt, ikke indsee, at der kan være den allerfjerneste Betænkelighed for Kommunerne ved, at man vedtager et saadant Forslag, og jeg maa derfor endnu engang meget indtrængende anbefale det til det ærede Thing.

Jensen: Jeg troer ganske vist, at der overalt i Kommunerne er et saa godt Hjertelag til at komme den Slags Familier, hvorom her er Spørgsmaal, tilhjælp, at jeg ikke troer, der er nogen som helst Anledning til at paalægge Kommunerne nogen Tvang, og dersom der ved dette Lovforslag var tilfjættet nogen saadan Tvang, vilde jeg stemme derimod, men saaledes som det foreligger, overlader det jo netop til Frivilligheden, om Kommunerne ville understøtte de tjenstgjørende Militæres Familier og Efterladte, og det foreskriver kun, at den Slags Understøttelse ikke skal have den juridiske Virkning, som ellers er forbunden med Fattigunderstøttelse. Jeg troer, at det er pigtigt, at man overlader alt dette til Hjertelaget, at man saa lidt som muligt fra Statens Side gjør Indgreb i Frivilligheden, men det gjør man, dersom man paalægger Kommunerne en Tvang til at komme tilhjælp paa en aldeles bestemt Maade og under aldeles bestemte Former. Staten har i den sidste Tid maattet trække ganske overordentlig store Bæxler paa Kommunerne, og dette troer jeg, man bør tage meget nøie i Betragtning, hvergang der er Spørgsmaal om at honorere slike Bæxler eller ikke. Jeg troer i det Hele ikke, at Kommunalbestyrelserne behøve en saadan Bemyndigelse, som her er foreslaaet, ialtsald ikke med Hensyn til at kunne tilstaae en vis Frist, en passende Henstand med de kommunale Afgifters Udredelse; thi det er en Sag, der aldeles er overladt til Kommunalbestyrelsen; den har jo endog fuld Myndighed til at estergive Skatter for de Skattehedere, hvis Naar anbefale dertil. Jeg troer ikke, at det vilde møde nogen Indsigelse fra de overordnede Autoriteters Side, dersom man laante vedkommende Familier Penge til at udrede Skatter til Sta-

ten, men hvorfor skulde Kommunen gjøre det? Er det ikke billigere, at Staten estergiver disse Skatter, dersom det er nødvendigt? Dette Forslag vil kun yderligere forøge den Byrde, som paa Grund af Krigsforholdene er lagt paa Kommunen; man giver derved kun Vedkommendes Familier Anviisning paa Kommunens Kasse, uden tillige at give dem Anviisning paa selv at hjælpe til at afhjælpe den Trang, som gjør, at de maae henvende sig til det Offentlige, og, saavidt jeg skjønner, bevirker man derved ikke, at Trangen bliver mindre. Jo mere man giver Folk Anviisning paa at henvende sig til et saadant bestemt Sted, desto flere ville møde, og desto færre ville tage i Betænkning at henvende sig til Kommunen. Jeg maa derfor i Kommunerens Navn bestemt fraraade dette Forslag, og jeg paastaar, at det paa de allerfærreste Steder vil blive modtaget med Tilfredshed.

N. Andersen: Den ærede Indre-
rigsminister hittede, at han ikke troede, det gik an at paasøre Kommunalbestyrelsen en Slags „frivillig Tvang“, men jeg maa gjøre opmærksom paa, at jeg troer noget lignende allerede har været Tilfældet. Der blev for et eller to Aar siden givet en Lov — jeg kan ikke i dette Øieblik citere dens Dato —, som gik ud paa, at Kommunalbestyrelserne i Dyrskid kunne lette de uformuende Familiers Naar, uden at hvide dem nogen egentlig Fattigunderstøttelse, f. Ex. ved at levere dem Korn for en bestemt mdsat Priis. Jeg mener, at dette har nogen Bighed med, hvad her er foreslaaet, og at den Indvending, som den høitærede Minister gjorde i den Henseende, taber sig ligeoverfor det Faktum, at noget saadant tidligere har fundet Sted.

N. Jensen: Jeg beklager, at jeg har førstomt at stille et Forslag om en ubetydelig Øndring, der dog i sig selv kan være væsentlig nok. Jeg kunde nemlig ønske, at Ordet „ellers“ i den sidste Linie af § 1 udgik,